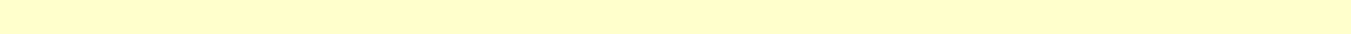

หลังพบกับคราบน้ำตา..ทำให้เราพบกับมิตรภาพ

นำเสนอเมื่อ : 11 พ.ย. 2552

ในวันที่ฉันร้องไห้ ฉันพร่ำโทษตัวเอง

ทำไมถึงเป็นคนอ่อนแอ
 ทำไมต้องยอมแพ้กับคำพูดของคนอื่น
 ทำไมต้องเก็บคำพูดคุณแล้ว ๆ คนนั้นมาใส่ใจ
 ทำไมถึงไต่ถลา ร้องไห้ต่อหน้าใคร ๆ เคานัดนั้น
 ทำไมต้องทำตัวเหมือนเด็กไม่รู้จักโต
 ทำไมต้องมานั่งไม่ไหวตัวเอง
 ทำไมฉันไม่เลี้ยงเคาไป
 ทำไมต้องยอมแพคนอย่างมัน ...

แพ้เคแล้วต้องมานั่งร้องไห้ ..เผ้าแต่โทษและโมโหตัวเอง
 คิดแล้วก็เอาแต่เจ็บใจ

เล่าให้ใคร ๆ ฟังกี่เอาแต่ร้องไห้
 ทำไม ทำไม ทำไม ทำไมไม่ต้องเสียใจ ..
 และทำไมต้องร้องไห้

ร้องไห้เพราะฉันแพ้ไป...
 ฉันไม่อยากเป็นคนขี้แพ .. ฉันไม่อยากเป็นคนอ่อนแอ ...

แต่พอกลับมาคิดอีกที ..
 การเสียใจและพ่ายแพ้ครั้งนั้น...กลับได้รับและรู้อะไรดี ๆ
 กลับมา มากมาย

ฉันได้รับรู้ว่า ใครบ้างที่เป็นห่วงฉัน...

ฉันได้รับรู้ว่า วันที่ฉันต้องเสียใจ...ใครที่มาปลอบใจฉัน
 ฉันได้รับรู้ว่า ขณะที่หน้าตากำลังพร่างพรู
 แบบไม่รู้วามันจะหยุดได้เมื่อไหร่
 กลับมีใครคนหนึ่งทำให้น้ำตานั้นแห้งลงได้ ...
 และไม่ไหลต้ออีกเลยเพราะเรื่องนี้

ฉันได้รับข้อความที่มีความหมายดี ๆ พร้อมกับมืออุ่น ๆ
 ที่สัมผัสฉัน

..ขณะที่หน้าตานั้นกำลังจะล้นออกมจากตา...
 ได้รู้ว่า คนที่เราคิดว่าเคาจะปกป้องเราได้ ...
 เคาไม่ต้องการที่จะปกป้องเราเลย?

ต้องขอบคุณคำพูดแย่ ๆ ในวันนี้
 ที่ทำให้ฉันได้รับมิตรภาพดี ๆ จากใครหลาย ๆ คนมากมาย...

ขอบคุณ สำหรับ หลาย ๆ คน..ที่เป็นกำลังใจ..
 ขอบคุณ สำหรับ คำพูดที่คอยปลอบใจฉัน
 ขอบคุณ สำหรับ มืออุ่น ๆ ที่สัมผัสกัน
 ขอบคุณ ที่ทำให้วันนี้เป็นวันที่แสนดี
 ขอบคุณ สำหรับ
 ข้อความที่ดีและมีความหมาย..ที่เคยเป็นกำลังใจให้ฉันคนนี่
 ขอบคุณ สำหรับทุกสิ่งที่ดี ๆ
 ขอบคุณ คนดีที่เป็นกำลังใจ
 และ ขอขอบคุณที่ทำให้ฉันหยุดร้องไห้...นะคนดี
 ขอขอบคุณทุกคนจริง ๆ จากใจ.....

กับวันนี้ เราจะสู้ต่อไป ไม่ว่าหนทางข้างหน้าจะ เจอะอะไร
 จะท้อไปทำไม จะถอย มาสักก้าวจะเป็นไรไป
 จะเดินไปที่ละขั้น เพื่อให้จุดหมายที่ฝันนั้น..เป็นจริง.

ขอบคุณsiamsouth

เอ็นดูเกลอไข่ แม่!!!!เอ๋อ

